

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

De eadem re. xvii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

nati homines, dum esse summa & inuisibilia audiunt, diffidunt an vera sint: quia sola hæc in quibus nati sunt, infima & visibilia nouerunt. Vnde factum est, ut ipse inuisibilium & visibilium creator, ad humani generis redemptionem vnigenitus patris veniret, & spiritum sanctum ad corda nostra mitteret, quatenus per eum viuificati crederemus, quæ hic scire per experimētum non possumus. Quotquot ergo hunc spiritum sanctum hæreditatis nostræ pignus accepimus: de vita inuisibilium nõ dubitemus. Quisquis autem in hac credulitate adhuc solidus non est, debet proculdubio maiorum dictis præbere fidem, eisq; iam per spiritum sanctum inuisibilium experimentum habentibus credere: quia stultus puer est si matrem ideo æstimet de luce mentiri, quia ipse nihil aliud quàm tenebras carceris agnouit.

Quod nullus per semetipsum bonus fieri possit.

Caput XV.

Neminem esse per semetipsum bonum, nisi participationem sui ille donet, qui solus est bonus. Nunquid nos de eorum post hæc rectum mentibus æstimemus, qui sibi se putant deberi quod boni sunt, nec illum considerant, cuius quotidie gratiam consequuntur, qui sine illo tantum se assequi posse confidunt?

*Ex decre.
Celesti.
papa.*

De eadem re. Cap. XVI.

Neminem etiam baptismatis gratia renouatum, idoneum esse ad superandas diaboli insidias, & ad euincendas carnis concupiscentias, nisi per quotianum adiutorium Dei, perseuerantiam bonæ conuersationis acceperit. Nam quanuis hominem redimeret à præteritis ille peccatis, tamen sciens iterum posse peccare, ad reparationem sibi quemadmodum posset illum & post ista corrigere, multa seruauit. Quotidiana præstat ille remedia. Quibus nisi freti confisique nitamur, nullatenus humanos vincere poterimus errores. Neesse est enim ut quò auxiliante vincamus, eò iterum non adiuuante vincamur.

*Ex decre.
eiusdem.*

De eadem re. Cap. XVII.

Quod ita Deus in cordibus hominũ, atq; in ipso libero operetur arbitrio, ut sancta cogitatio, piũ consiliũ,

*Ex decre.
eiusdem.*

D. BURCHARDI EPIS. VVORMAC.

omnisque motus bonæ voluntatis ex Deo sit: quia periculum aliquid boni possumus, sine quo nihil possumus. Ad hanc nos professionem idē doctor instituit. Qui cū ad totius orbis episcopos de diuinæ gratiæ opitulatione loqueretur. Quod ergo, ait, tēpus interuenit, quo non eius egeamus auxilio? In omnibus igitur actibus causisq; cogitationibus, moribus, adiutor & protector orandus est. Superbum est enim, vt quicquam sibi humana natura præsumat, clamante Apostolo: Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed contra principes & potestates aëris huius, contra spiritualia nequitiae in cœlestibus. Et sicut ipse iterum dicit: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia Dei per Iesum Christum dominum nostrum. Et iterum: Gratia Dei sum id quod sum, & gratia eius in me vacua non fuit, sed plus illis omnibus laboraui: Non ego autem, sed gratia Dei mecum.

Quod gratia diuina non solum peccata dimittat, sed etiam adiuuet ne committantur. Cap. XVIII.

*Gregor.
in suis mo-
rali. dicit.*

Quod gratia Dei non solum peccata dimittat, sed etiam adiuuet ne committantur, & lex impleatur, non sicut ait Pelagius facile, quasi sine gratia Dei difficilium possit impleri. Illud etiam quod intra Carthaginensis synodi decreta constitutum est, quasi proprium apostolicæ sedis amplectimur, quod scilicet tertio capitulo definitum est: vt quicumq; dixerit gratiā Dei, qua iustificamur per Iesum Christum dominum nostrum, ad remissionē solam peccatorum valere, quæ iam commissa sunt, non etiam ad adiutoriū vt non admittantur: anathema sit. Et iterum quarto capitulo: Quisquis dixerit, gratiam Dei per Iesum Christum propter hoc tantū nos adiuuare non ad peccandum: quia per ipsum nobis reuelatur & aperitur intelligentia mandatorū Dei, vt sciamus quid appetere, & quid vitare debeamus, nō autē per illā nobis præstari, vt quod faciendū cognouimus, etiā facere diligamus, atq; valeamus, anathema sit. Cū enim dicat Apostolus: Scientia inflat, charitatis verò ædificat: valde impium est vt credamus, ad eam quæ inflat nos habere gratiā Christi, & ad eā quæ ædificat nō habere, cū sit vtrunq; donum Dei, & scire quid facere debeamus, & diligere vt faciamus, vt ædificante chari-